

РЕШЕНИЕ

№ 314

гр. София, 14.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 26.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **5255** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ вр. с чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Д. С. Ч. от [населено място], [улица] срещу Решение № 2153-21-106 от 12.04.2019г. на директора на Териториално поделение на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН] от 01.07.2018 г. на ръководител „ПО“ в ТП на НОИ – С.-град.

В жалбата се възразява срещу ограничаването на размера на пенсията на Д. С. Ч., съобразно § 6, ал. 1 от ПЗР на КСО.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ–С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата, като я счита за неоснователна и недоказана. Излага становище, че длъжностното лице е действало законосъобразно, съгласно § 6, ал.1 от ПЗР на КСО, който въвежда ограничени при изплащане на пенсии.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С разпореждане № [ЕГН] от 01.07.2018 г. на ръководител „ПО“ в ТП на НОИ С. - град е преизчислена личната пенсия на жалбоподателя за осигурителен стаж и възраст на основание § 53. ал.2 и ал.3 от ПЗР на ЗИДКСО /2015г., считано от 01.07.2018 г. в размер на 3 852,40 лв. Съобразно разпоредбата на § 6 от ПЗР от КСО е било

определено месечно да му се изплаща сумата от 910 лв.

С жалба с вх. № 1012-21-106/12.04.2019 г. до директора на ТП на НОИ – С.-град жалбоподателя е оспорил разпореждането в частта му, с която е ограничен размера на отпуснатата пенсия.

С Решение № 2153-21-106 от 12.04.2019г. на директора на ТП на НОИ – С.-град жалбата му е била оставена без уважение, като същото е връчено на жалбоподателят на 14.05.2019г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение на пенсиите се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл.117, ал.3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното съдът счита, че процесното Решение № 2153-21-106 от 12.04.2019г. на директора на Териториално поделение на НОИ – С.-град е издадено в рамките на неговата материална, териториална и времева компетентност. При издаването му не се констатират допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му. Спазено е изискването за форма с оглед разпоредбите на чл. 117, ал. 3 и ал. 5 от КСО вр. чл. 59 от АПК, като решаващият орган е изложил подробни мотиви, обосноваващи неоснователността на подадената пред него жалба. Потвърденото с решението на директора на ТП на НОИ Разпореждане № [ЕГН] от 01.07.2018 г. на ръководител „ПО“ в ТП на НОИ – С.-град също е издадено от компетентен съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО орган и в предвидената от закона форма.

По делото не е спорно, че жалбоподателят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Не се спори и относно определения действителен размер на пенсията от 3 852.40 лева. Правният спор в случая се концентрира върху това законосъобразно ли е определен на жалбоподателя по-нисък размер на подлежащата на изплащане пенсия на основание § 6, ал.1 от ПЗР на КСО.

Съгласно §6, ал.1 от ПЗР на КСО / доп. ДВ, бр.61/2005г., в сила от 01.01.2016г./ максималният размер на получаваните една или повече пенсии, отпуснати до 31 декември 2018 г., без добавките към тях, се определя считано от 1 юли на всяка календарна година в размер 35 на сто, а от 1 юли 2019г. - 40 на сто, от максималния осигурителен доход за същата календарна година, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. С посочената преходна разпоредба законодателят е установил максимален праг на получаваните пенсии, отпуснати до 31 декември 2018 г., като единствените изключения са предвидени за изрично

посочените в ал.3 и ал.5 на същата разпоредба лица - президент и вицепрезидент на Република България, председател на Народното събрание, министър-председател или съдия в Конституционния съд, както и военноинвалиди при навършване на възрастта по чл. 68. С оглед на така въведеното общо ограничение на максималния размер на получаваните пенсии, правилно е изчислен и определен на жалбоподателя размер на месечната сума за изплащане 910 лева. Ограничавайки размера на изплащаната пенсия на жалбоподателя до предвидения в §6 от ПЗР от КСО размер, административният орган е приложил стриктно закона. Органите по пенсионното осигуряване не разполагат с право на преценка дали да разпоредят изплащане на пенсията в ограничения съобразно § 6 от ПЗР на КСО размер или в действителен размер. Ограничението на размера на изплащаната пенсия в случая произтича непосредствено от закона. Оспореният в настоящото производство акт на директора на ТП на НОИ С. - град и потвърденото с него разпореждане са издадени при обвързана компетентност, което означава, че след като определения на жалбоподателят действителен размер на пенсията надвишава прага, установен в § 6 от ПЗР на КСО, органите по пенсионното осигуряване са били длъжни да разпоредят изплащане на пенсията в ограничения максимален размер, което е единствено възможното законосъобразно решение. С оглед на това съдът счита, че материалният закон е спазен и правилно директорът на ТП на НОИ – С.-град е оставил без уважение жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН] от 01.07.2018 г. на ръководител „ПО“ в ТП на НОИ – С.-град. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане съответстват и на целта на закона, изводима непосредствено от съдържанието на разпоредбата на § 6, ал.1 от ПЗР на КСО и заключаваща се именно в установяване на максимален размер на изплащаните пенсии в духа на принципите на задължителност и солидарност на общественото осигуряване от първия стълб.

По отношение на възражението в жалбата за противоконституционност на § 6 от ПЗР на Кодекса за социално осигуряване следва да се посочи, че разпоредбата на § 6 от ПЗР на КСО не е обявена за противоконституционна по реда на чл.14 от Закона за Конституционния съд и е действаща правна норма, задължителна за прилагане от административните органи. По искане на тричленен състав на Върховния административен съд на основание чл.150, ал.2 от Конституцията на РБ /по адм. дело №1407/2010г. на ВАС, Шесто отделение/за установяване на противоконституционност на §6, ал.1 и §22з, ал.1 от ПЗР на КСО е образуваното конст. дело №18/2010г. По него е постановено определение №1 от 10.02.2011г., с което искането на състава на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на §6, ал.1 и §22з, ал.1 от ПЗР на КСО и несъответствие с международни договори, по които България е страна, е отклонено като недопустимо от Конституционния съд и производството по делото е прекратено.

Административният орган в случая е действал в условията на обвързана компетентност и при постановяване на своя акт се е съобразил с нормативните актове действащи към момента, без да има възможност за самостоятелна преценка и отклоняване от съдържанието на нормативните разпоредби.

Съгласно чл. 6 от АПК административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Административният акт и неговото

изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, а когато се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, следва да се прилагат онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. В конкретния случай, доколкото административният орган не е разполагал с оперативна самостоятелност и следователно не е имал право на преценка дали да издаде съответния акт, както и възможност за избор относно неговото съдържание, а произтичащите от този акт последици са предвидени и целени от законодателя с приемането на съответната императивна разпоредба, съдът счита, че оплакванията на жалбоподателя са неоснователни. Съдът следва да отбележи, че по делото "В. И ДРУГИ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ" на ЕСПЧ в С. е постановено решение, с което е прието, че „таванът“ на пенсиите в България, не нарушава правото на собственост и не е дискриминация.

При горния анализ съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива не са поискани своевременно, поради което съдът не дължи присъждането им.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III-то отделение – 60-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. С. Ч. от [населено място], [улица] срещу Решение № 2153-21-106 от 12.04.2019г. на директора на Териториално поделение на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН] от 01.07.2018 г. на ръководител „ПО“ в ТП на НОИ – С.-град.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: